

ACTRIȚA LA VÂRSTA MATURITĂȚII

Probabil că eșantionul sociologic, alcătuit conform unor criterii științifice, nu ar verifica rezultatele testului prietenesc din paginile următoare. La vârsta înțelepciunii, actrițele adaugă entuziasmul tinereții doar amintirile plăcute, oamenii interesanți și neabătuta încredere în surprizele viitorului. Aici, poate stă diferența specifică: trăirea simultană în lumea realității și în cea a plâsmuirilor consolidează speranța și o îndreptățește. La orice vârstă, când spun adevărul sau când mint, actrițele sunt femei fericite.

1. Cât de dificil a fost parcursul de la inocența și entuziasmul debutului la maturitatea creatoare?
2. Dacă ar trebui să vă opriți asupra unui singur moment important, "de cotitură", care ar fi acesta? Mai sunt și altele?
3. Ați putea face în câteva cuvinte un bilanț al carierei dumneavoastră?
4. Ce colaborări cu actori, regizori sau alți oameni de teatru v-au marcat evoluția în mod deosebit?
5. Care considerați că sunt perspectivele vieții dumneavoastră profesionale în momentul de față?

Adela Mărculescu: "N-am contabilizat nici banii, nici anii"

1. Dacă mă gândesc la începuturi – au trecut de atunci mai bine de 50 de ani -, este vorba, neîndoielnic, despre o răsturnare de date. Pomeam atunci de la vis spre realitate. Iar acum, de la realitate spre vis. Și oricât de... nesuferită este realitatea, visul rămâne frumos. Pentru că orice nouă piesă, orice nou spectacol înseamnă mereu și mereu un început. Și acest vis vreau să-l dăruiesc tuturor. Și celor care mă iubesc, și celor care nu.

2. Sunt multe momente importante. Și apoi, fiecă clipă în scenă, fiecă nouă montare pot fi o cotitură. M-aș opri doar la marea întoarcere spre comedie: **Regina de Navarra** sau, mai pregnant, **Idolul și Ion Anapoda**... cu lacrimi și îndârjire. Dar, ce minunată întoarcere! Mă bucur și acum de zâmbetul pe care îl pot oferi.

3. Nu am contabilizat *niciodată* nimic. Nici banii, nici anii. Și fiecare aniversare îmi oferă o surpriză... plăcută. O *vreau* și o *am*. De la primii pași pe scenă (la vârsta de 6 ani), la primul impact – ca actriță "diplomată" – cu un public total străin, la Botoșani, la Ploiești, intrarea la Naționalul bucureștean, perioada rolurilor grave, întoarcerea spre comedie... Drumul mi l-am deschis prin muncă și dragoste, am învins pentru că am avut *curaj*. Curajul de a fi femeie, pe scenă, în viață, pe ecran. Să treci de la copil la adolescent, la maturitate... la senectute. Să te arăți așa cum ești, cu un rid, cu kilograme în plus... Acesta este curajul. Dar să te dăruiești cu totul.

4. Am jucat alături de mari artiști ai teatrului românesc, am jucat alături de foarte tineri actori. Toți m-au marcat. De la toți înveți, de altfel, întotdeauna, ceva nou. Artistul este un suflet viu, o personalitate puternică și,

în această muncă a noastră de colectiv, fiecare își poartă cu sine *noul*. Și îl marchează pe celălalt.

5. La un actor, profesia și viața sunt una și aceeași. Îl iei de pe scenă, dispăre. Asta nu înțeleg unii. Mă rog, *nu vor să înțeleagă*. Eu visez... am curaj... eu nu fac bilanțuri... nu pun punct. Viața mea – profesia mea – merge înainte. Cred în ea. Concret? Veți vedea.

Luminița Gheorghiu: "Trebuia să bat tare la uși"

1. Am ajuns la o concluzie foarte optimistă, și anume că am greșit profund în atitudinea mea față de profesie. Mi-aș dori să pot spune – adaptând – ca Verșinin: "Viața mea, ca o ciomă greșită, să o șterg toată și s-o iau de la-nceput". M-am născut cu o mare doză de naivitate, de cumsecădenie. Deși la prima vedere pot părea calități, aceste caracteristici (ca tot ce e mult și strică) nu mi-au fost de ajutor, cel puțin nu în meseria asta. În primul rând, n-am știut să cer. A sta deoparte și a aștepta să îți se ofere s-a dovedit a fi o mare greșală. Cine și când să aibă timp să se gândească la cariera ta, dacă nu tu singur? Iar eu nu am făcut-o.

La început mi s-a părut inutil să bat la vreo ușă, să spun că ar trebui să joc mai mult. Asta și pentru că, atunci când mi-am început cariera, n-am avut a mă plânge. Au trecut însă anii și eu am zis mereu că mai e timp. Abia acum am înțeles că trebuia să fi bătut tare la uși, iar dacă erau închise, să fi intrat pe fereastră, pentru a nu apuca să regret. Au fost și câteva situații fericite, când am jucat roluri în care am fost special distribuită. De multe ori, însă, am primit "întâmplător" partiturile. Dumnezeu m-a ajutat, însă, ca nu o dată rolurile mici să fie

Adela Mărculescu, contemplând viitorul

foto: Costin Nae

Luminița Gheorghiu și Tora Vasilescu în
Tacâmuri de pui de Spiró G.

reținute de public. Oricum, am jucat, dar nu atât cât aş fi vrut și aş fi putut. Atâta timp cât îți poți număra ușor rolurile importante, e clar că lucrurile nu s-au petrecut cum trebuia, cel puțin din punctul tău de vedere. Într-un târziu am înțeles că vina îmi aparține.

2. Momentul de răscruce a fost intrarea, prin concurs, la Teatrul "Lucia Sturdza Bulandra", după doi ani și jumătate de activitate la Botoșani. Faptul că am putut să joc în regia lui Liviu Ciulei, faptul că am putut face film cu Lucian Pintilie, faptul că am "întâlnit-o" pe Catrina Moromete au însemnat clipe de fericire și de maturizare profesională. Și au fost, de asemenea, momente de mare libertate interioară, căci, în colaborările amintite, am putut fi eu însămi.

De mare ajutor mi-a fost rolul Verei din **Doi pe o bancă** de Alexandru Ghelma, oferit de Mircea Comișteanu. O altă întâlnire, artistică și umană, care va rămâne întotdeauna pentru mine un moment cald de viață pe care l-am trăit în teatru, a fost aceea cu Alexandru Darie. Am jucat mai multe spectacole în regia lui – o dată chiar mi-a inventat un personaj, pentru că Ducu al nostru își ține aproape de suflet și de scenă oame-nii pe care îi iubește. Nu-i uit nici pe Laurențiu Damian sau pe Nicolae Mărgineanu, în film. De fapt, momentele importante în cariera mea au fost cele ale "întâlnirilor".

3-5. La început jucam pentru mine, din dragoste de teatru, din entuziasm. Trecând anii, cred că am reușit să învăț să fac această profesie cu luciditate, transformând entuziasmul în migală, exuberanța și inocența, într-o muncă elaborată, ca sub microscop. Am acumulat experiență fie observându-i din sală pe unii dintre colegii și prietenii mei, fie avându-i ca

întregesc bucuria de a trăi. Timpul nu-mi este împotriva. Dacă mai trece un an, nu are importanță pentru mine, fiindcă sunt destule piese, în afară de **Dama cu camelii**, cu care m-aș putea întâlni. Important e că am chef de muncă. Vorba Soniei, din **Undiul Vania**: "Vom munci, unchiule, vom munci". Salvarea noastră e în muncă.

Florina Cercel: "Îmi doresc să joc Învierea..."

1. Aceasta este o profesie în care nu poți să minți pe nimeni; nu poți să-ți înșeli partenerii de scenă, indiferent dacă o practici de o săptămână, de o lună, de un an sau de 35 de ani, cum este cazul meu. Pentru un actor, pierderea inocenței sau a entuziasmului înseamnă mortificare și echivalează cu o sinucidere artistică.

Eu personal mă simt la fel de tânără ca la început, dă-mă să îmi împrăpătez mijloacele și să mă înnoiesc, absorbind din fiecare colaborare cu actori sau regizori un suflu nou. Sunt, de asemenea, una dintre fericitele acestei profesii, deoarece m-am bucurat întotdeauna nu doar de sănătate fizică, ci și de un echilibru interior indispensabil surmontării emoțiilor și obstacolelor pe care orice nouă partitură le presupune.

2. Evoluția unui actor este întotdeauna dificilă, deoarece piedicile pe care le avem de înfruntat sunt extrem de diverse: intime, profesionale, sociale, politice. Din acest punct de vedere, mă consider iarăși foarte norocoasă pentru că am avut, chiar de la începutul carierei, marea șansă de a lua contact cu doi regizori foarte diferiți ca stil și ca personalitate artistică. La Teatrul Național din Timișoara, la sfârșitul anilor '60, între **A douăsprezecea noapte** a exigentei și

parteneri. Acum, după ce mi-am făcut bilanțul, constat că importante sunt marea putere și dorința de lucru pe care le am și care îmi riguroasei Marietta Sadova și **Sakuntala și Îngerii triști** ale ului-torului Aureliu Manea s-a desăvârșit formarea mea ca actriță. Această unică și minunată experiență a extremelor a căpătat peste timp, în **Trilogia** lui Andrei Șerban, o nouă confirmare.

3. Deși am jucat foarte mult, consider că un bilanț al carierei este indicat să îl fac prin prisma a ceea ce îmi doresc și nu am jucat încă, de exemplu **Învierea** lui Tolstoi sau **Anna Karenina**. Pe de altă parte, sosirea la Teatrul Național din București, în anul 1973, a însemnat pentru mine o lungă perioadă dedicată aproape exclusiv comediei și rolurilor de forță comică. Acestora le-a urmat, o dată cu **Vassa Jeleznova**, mult-așteptatul moment de cotitură și împlinirea într-un registru grav și copleșitor, grație comuniunii aproape magice cu Ion Cojar.

4. Eu îi iubesc pe toți regizorii cu care am lucrat de-a lungul timpului, dar o bucurie mereu nouă mi-o aduc cei tineri prin prospețimea, spontaneitatea și îndrăzneala vârstei lor. Despre partenerii de scenă pot spune aproa-

foto: Mihail Cratofil

Florina Cercel în Azilul de noapte de M. Gorki

pe același lucru, pentru că ei mi-au oferit mereu puncte de sprijin. Dacă ar fi să dau un singur nume, acesta ar fi, fără doar și poate, George Constantin.

5. Perspectivele și grijile actorilor depind enorm de contextul social,

deoarece sărăcia permanentă în care trăim ne poate arunca într-un regres estetic care numai cu mare greutate s-ar putea recupera. Sarcina noastră a tuturor dar în special a actorilor tineri trebuie să fie aceea de a păstra teatrul cu modestie, înțelepciune și demnitate la nivelul unei elite intelectuale și artistice de care să putem fi mândri.

Tora Vasilescu: "Cioburi de adevăr"

1. E foarte greu să-l descriu, pentru că nu mai am reperele de atunci. Promisem, ca orice tânăr, cu o dorință egoistă de a reuși pur și simplu. Pe parcurs m-am surprins din ce în ce mai preocupată de a mă exprima, de a arăta ce înțeleg eu din viața mea și a celor din jur. Deci, s-au modificat termenii. Nu mai pot judeca astăzi ce a fost, căci s-a schimbat însăși poziția mea în fața vieții în general, nu doar a celei profesionale. Cred acum că actoria se face, în primul rând, nu din dragoste de "meserie", ci din iubire de oameni. În nici un caz nu doresc să-mi fac "chip cioplit" din profesie. Se spune că adevărul, întreg, gata făcut, a fost oferit oamenilor fărămișat special pentru ca, într-un fel chinuit și misterios, fiecare să-și găsească ciobul lui de adevăr. Teatrul e interesant pentru mine tocmai din acest punct de vedere, deoarece prin el pot uni mai multe astfel de cioburi, pentru a obține un adevăr puțin mai mare. În drumul pe care l-am străbătut de la debut și până acum am găsit și eu un mic ciob de diamant, pe care, de ani de zile, încerc să-l șlefuiesc, uneori cu mijloace rudimentare, dacă e să vorbim despre condițiile materiale precare din teatru.

2. Ani de zile am avut parte de un drum drept, chiar dacă nu lin. Apoi a apărut o mare răscruce, care mi-a deschis ochii asupra adevăratelor valori morale. A fost o răscruce existențială. Mi s-a părut, la un moment dat, că port o povară mult prea grea pentru umerii mei. Ceva din stâlpul care mă susținea atunci s-a fisurat. M-am trezit deodată foarte singură. Din acea criză am ieșit consolidând stâlpul despre care vorbeam și care, de fapt, este credința. Consider că în afara lui Dumnezeu nu e nimic, iar speranța este un sinonim pentru credință. Reconsolidând stâlpul vieții

mele (format din credință, speranță și iubire), am găsit forța și optimismul de a merge mai departe. Asta reprezintă, de fapt, experiența câștigată în urma a tot ce am jucat și am trăit.

3-4. Mi se pare nedrept să înșir acum niște nume. După treizeci de filme și sute de colaborări în teatru, radio și televiziune, lista nu ar încăpea în spațiul de care dispunem pentru această discuție.

Sunt unele episoade pe care aș vrea să le uit. Dar am și amintiri pe care le păstrez cu tandrețe. Repet, ar fi nedrept să numesc aici doar o parte dintre cei alături de care am simțit că, pe o porțiune din drumul parcurs împreună, am reușit să unim două cioburi de adevăr, bucurându-ne laolaltă de o reflectare mai bogată a vieții. Pe toți aceștia îi păstrez în șiragul meu de perle mici din cutia cu amintiri. Când o deschid, trecutul îmi pare un pumn de cenușă, care, răsfirat printre degete, mi-a lăsat în urmă "perluțele" de care vorbeam.

5. Dacă insinuezi că "toamna se numără bobocii", află că sunt încântată cât de frumos e "ruginiul toamnei mele" și nu consider că am ajuns la strânsul recoltei.

Perspectivile mele seamănă cu reforma. Planuri mărețe, dar deocamdată, în mână, nimic. Obiectivul principal este să-mi păstrez starea de deschidere, de "neînărire", într-o perioadă în care trăim – aproape ca pe o epidemie – o psihoză a disperării, în care toți căutăm cu lăcomie un sprijin.

Uneori, o minciună frumoasă e mai suportabilă decât un adevăr crud. Și, pentru că trăim într-o epocă a violenței și a cruzimii, care amenință să ne sufocă, eu mă mint frumos că vor veni încă zeci și zeci de roluri așa cum mi le doresc, care să exprime exact ceea ce se întâmplă cu noi. Mă interesează un teatru implicat, o oglindă a societății în care trăim.

Rodica Mandache: "Continuu să fiu o ingenuă..."

1. De la șansa care mi-a fost oferită de Alexandru Finți, în anul I de facultate, de a o înlocui pe Coca Andronescu în piesa **Ficele** de Sidonia Drăgușanu pe scena Naționalului și până astăzi, consider că cea mai mare bucurie și cel mai mare câștig al

foto: Cadruța Drăgoescu

Rodica Mandache în Doamnele
domnului Caragiale

carierii mele îl reprezintă oamenii pe care i-am întâlnit și alături de care am avut norocul de a mă împlini atât din punct de vedere artistic, cât și din punct de vedere emoțional.

2-3. Privind înapoi, bucuria mea nu ar fi întreagă dacă nu aș aminti de cei doi ani minunați, după terminarea facultății, pe care i-am petrecut la teatrul din Iași alături de actorii de la care am învățat, cu adevărat, cât de importante sunt, în această meserie, modestia, demnitatea și, nu în ultimul rând, frumusețea și echilibrul interior.

Deopotrivă cu colegii mei actori, publicul a fost întotdeauna important în cariera mea. Încă de la 17 ani – când am urcat pentru prima oară pe scenă – am înțeles că spectatorul vine la teatru ca să ia putere și curaj pentru viața de zi cu zi. Pentru el, spectacolul este o hrană spirituală care trebuie să-l bucure, să-l educe și să-l motiveze. În tot ceea ce am realizat m-am străduit să nu uit niciodată aceste lucruri.

4. Pentru talentul unor actori ca Mariana Mihaș, Florina Cercel, Carmen Stănescu, Valeria Seciu, Monica Ghiuță, Ilinca Tomoroveanu, Florin Piersic, Ion Caramitru, Costel Constantin, Ovidiu Iuliu Moldovan, Virgil Ogășanu, Mircea Andreescu, Ștefan Radof, Lucian Iancu (și al multor alora, regret că nu-i pot menționa pe toți), cu care am colaborat pe scenele tuturor teatrelor bucureștene, am nu doar un profund respect, ci și o enormă recunoștință. Ei sunt averea mea, moștenirea mea, mă laud cu ei și mă consider extrem de norocoasă deoarece, înainte de toate, datorită lor am reușit să păstrez Neal-

terate, de-a lungul anilor, uimirea, prospețimea, entuziasmul și dorința de a fi mereu pe scenă.

5. Dincolo de toți oamenii extraordinari pe care i-am întâlnit și de toate momentele unice pe care le-am trăit, unul dintre cele mai frumoase daruri – poate cel mai frumos – care mi-a fost făcut vreodată se numește Beatrice Bleonț. Ea mă face să mă simt tânără, și importantă, și amuzantă, și respectată. De aceea, cea mai mare dorință a mea este să continui să lucrăm împreună și să ducem la bun sfârșit toate proiectele care se conturează deja promițător.

Ca tip actoricesc, eu am fost și continui să fiu o "ingenuă". De aceea, rolurile pe care le interpretez și pe care le voi primi de acum înainte trebuie să conțină candoare și inocență. Sunt roluri pe care le aștept pentru că simt, în acest moment, după o viață întreagă petrecută pe scenă, că posed echilibrul, energia și puterea de a cucerii orice "redută". Și mai știu acum că lucrul cel mai important pentru un actor – și nu numai – este nu să *vrei* să spui cu orice preț ceva, ci să *ai* într-adevăr ceva important de spus.

Mirela Gorea: "Nu-mi place suspansul"

1. Acest parcurs a fost unul dintre firele care m-au ghidat în afara vieții personale. Îl simt și acum plin de tensiune. Mi-a adus și bune, și rele. M-a "consumat", uneori m-a golit și m-a răvășit. Și apoi, din nou, m-a încercat.

De fapt, consider că am debutat încă din Institut, având acolo șansa de a intra într-o echipă de lucru foarte solidară, echipă coagulată de Mihai Măniuțiu și în care, alături de Marcel Iureș și de Adrian Pintea, am descoperit și am înțeles cam cum trebuie să fie primii pași în această profesiune.

2. Cel dintâi moment important a fost dezlipirea de mica familie din Institut – ca o transformare a omizii în fluture – și pătrunderea în teatrul profesionist o dată cu angajarea mea la Teatrul Național din Iași. A urmat o perioadă senină și totuși foarte ardentă – eu jucând mult – care mi-a adus bucuria unei relații foarte bune

cu publicul ieșean.

Un alt moment crucial a fost reușita la concursul prin care am intrat la Teatrul "Lucia Sturdza Bulandra". Pe vremea aceea erau concursuri foarte grele. Din acea izbândă m-am "hrănit" o perioadă destul de lungă. Posibilitatea de a exista profesional (și chiar ca persoană "civilă") alături de unele dintre cele mai mari personalități artistice m-a făcut să parcurg trepte importante în formarea mea profesională.

Am avut și alte clipe de răscruce care, în timp, și-au tras substanța din tot felul de conjuncturi. Aceste momente m-au făcut să înțeleg că nu e de ajuns doar să ai talent, că e de preferat să afli dacă ai vocație și care sunt limitele ei, căci numai în felul acesta poți rezista.

3. Sunt foarte mulți cei care m-au făcut să exist ca actriță, prin simpla posibilitate de a "funcționa" alături de ei. Dintre regizori îi enumăr în ordine cronologică –, după Mihai Măniuțiu, au fost Cătălina Buzoianu, Alexandru Tocilescu, Valeriu Moisescu, Silviu Purcărete, Alexandru Darie și Gelu Colceag. Dintre actori e dificil să aleg. Duc dorul celor care nu mai sunt printre noi și față de care am mai mult decât afecțiune: recunoștință că i-am cunoscut.

4-5. Bilanțul meu constă în sentimentul că această "carieră" care definește în general un actor – începe întotdeauna mâine. Asta nu înseamnă că nu mă închin în fața tuturor momentelor și etapelor profesionale pe care am avut șansa să le trăiesc.

Perspectivile stau, la mine, sub semnul așteptării. Deși nu-mi place suspansul, gust și înțeleg sensul surprizelor, chiar când sunt neplăcute. În general, mă sfiesc și mă feresc să cristalizez în cuvinte ceva atât de intim, ceva care constituie aproape un "modus vivendi", cum este această profesiune care mi-a venit în întâmpinare dându-mi un rost. O privesc, deși mă simt uneori ridicolă, cu ochi de adolescent (care presupun și proștețime, dar și derută uneori) și mă gândesc că, dacă mai vrea să mă provoace la luptă, sunt capabilă să suport și-o îmbrânceanță, și-un upercut, însă mi-ar plăcea să-mi pot permite și seninătatea învingătorului.

Ilinca Tomoroveanu: "Nu o cotitură..."

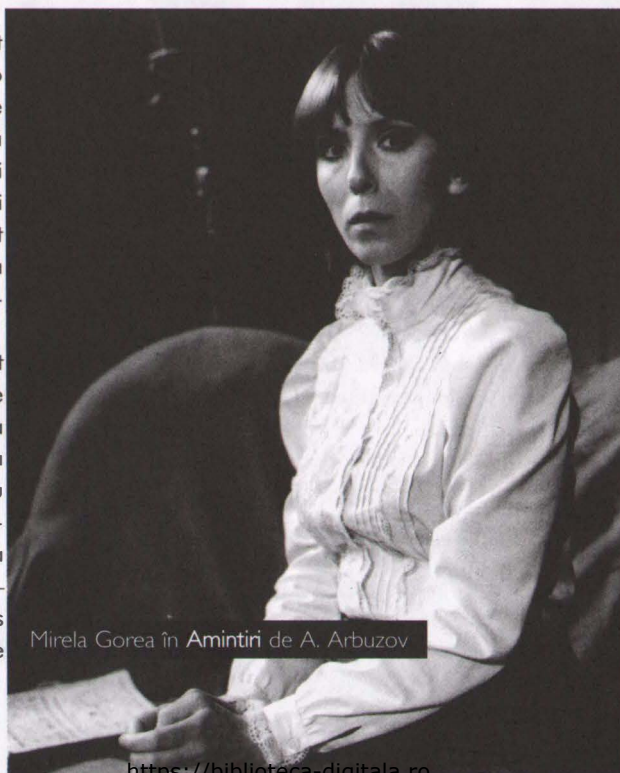
1. Evoluția unui actor – între debut și maturitate – nu este altceva decât parcursul de la inconștiență la responsabilitate, de la simplu la complicat, de la spontan la profund.

2. Momentele de cotitură sunt provocate de evoluția profesională, dar și de vârstă. În ceea ce mă privește, cred că acest moment a fost atunci când am trecut de la rolurile de "jună" la cele de maturitate, mai precis când am jucat prima "mamă", în spectacolul **Între patru ochi** de Alexandru Ghelma. Eu nu aș numi această clipă ca fiind una de cotitură; mai degrabă înseamnă evoluție, împlinire.

3. Un bilanț al carierei în câteva cuvinte? Nimic mai simplu: greu, ușor, urât, plăcut, neplăcut, obligație,

entuziasm, insomnii, disperare, credință, bucurie.

4. În primul rând trebuie să spun că am avut norocul de a juca, la începuturile carierei mele, alături de marii actori ai Teatrului Național: Tântzi Cocea, Eugenia Popovici, Irina Răchițeanu, Elvira Godeanu, George Calboreanu, Emil Botta și mulți alții, de la care am avut imens de învățat. În aceeași perioadă am jucat în regia celor mai importanți regizori ai Naționalului: Sică Alexandrescu, Alexandru Finți, Moni Ghelerter, Marietta Sadova. Apoi, trebuie să-i

Mirela Gorea în *Amintiri* de A. Arbuzov

Ilinca Tomoroveanu în *Strigoii* de H. Ibsen

Alexandr Ghelman. Eu nu aş numi această clipă ca fiind una de cotitură; mai degrabă înseamnă evoluție, împlinire.

3. Un bilanț al carierei în câteva cuvinte? Nimic mai simplu: greu, ușor, uînt, plăcut, neplăcut, obligație, entuziasm, insomnii, disperare, credință, bucurie.

4. În primul rând trebuie să spun că am avut norocul de a juca, la începuturile carierei mele, alături de marii actori ai Teatrului Național: Tantz Cocea, Eugenia Popovici, Irina Răchiteanu, Elvira Godeanu, George Calboreanu, Emil Botta și mulți alții, de la care am avut imens de învățat. În aceeași perioadă am jucat în regia celor mai importanți regizori ai Naționalului: Sică Alexandrescu, Alexandru Finți, Moni Ghelester, Marietta Sadova. Apoi, trebuie să-i numesc pe regizorii Horea Popescu, Sanda Manu, Ion Cojar, Sorana Co-roamă-Stanca, Comel Todea, Mihai Berechet, cu care am lucrat multe roluri bune în spectacole de succes. După 1989, i-aș adăuga pe Andrei Șerban, Victor Ioan Frunză, Nicolae Scarlat. Nu pun semnul egalității între ei, deoarece fiecare m-a marcat într-un fel aparte. Ar trebui să mai adaug o lungă listă de nume ale unor parteneri alături de care am jucat în acești 35 de ani, câți au trecut de la debutul meu pe scena Teatrului Național. Mulți dintre ei au plecat prea devreme dintre noi. Unii îmi lipsesc foarte tare, cum ar fi Gheorghe Cozorici, care mi-a fost un partener minunat în multe spectacole.

5. În viitorul meu privesc cu încredere - aceeași încredere pe care o am în actualul director general al TNB, profesorul și regizorul Ion Cojar, că mă va ajuta să nu am un sfârșit liniștit de

carieră.

Catrinel Dumitrescu: "Am ajuns eu la maturitate?"

1. Știi că până acum nu m-am gândit serios că am ajuns la "maturitate", fie ea și "creatoare"? Asta, poate, pentru că, ori de câte ori o iau de la capăt, cu fiecare rol, pomesc la drum cu inocența și entuziasmul debutului și parcurg, mereu, perioade de descifrări, întrebări, acumulări - timp în care te îmbogățești ca să poți dăru...

Parcursul? Ca și viața: cu bune, rele, îndoieli, visuri, bucurii, tristeți, șovăieli, certitudini, conjuncturi, competiții, înfrângeri, biruințe, dorința de bine, de mai bine... Mi-ai dat, cu întrebarea ta, ciudatul sentiment că trebuie să-mi fac bilanțul... Deh! "Tineretea e singurul defect de care ne corijăm fără voia noastră".

Că am ajuns la "maturitate creatoare" mi-aș dori să observe cei de care noi, actorii, depindem...

2. Momente de răscruce? La tot pasul! Și cu toate astea, teatrul este cea mai frumoasă dintre meserii, pentru că este cea mai vie, dar poate fi, în același timp, cea mai absurdă, ca și viața atunci când te dezamăgește.

3-4. Am învățat de la toți cei cu care am colaborat - sunt mulți

și ar fi nedrept să-i numesc pe unii și să-i omit pe alții. Dar vreau să spun că acela care mi-a marcat evoluția și a cărui încredere și grijă nu vreau nici acum s-o dezamăgesc este (n-am să spun niciodată: a fost) profesorul meu, Octavian Cotescu.

Am avut întâlniri cu roluri foarte frumoase. Le-am iubit, am încercat să le însuflețesc, să le fac prezențe umane, să le fac să fie... Nu știu cât am reușit... dar, în concluzie: uneori treci tu, actor, pe lângă roluri, alteori trec ele pe lângă tine și rămâi în suflet cu amarul unei sărutări pe care n-ai putut s-o dai la timp.

**Florina Bucur
Mădălina Tulinescu**

Catrinel Dumitrescu (alături de Emil Hossu)
în *Doi pe o bancă* de A. Ghelman